

tilbage og — da Vidunderlandet virkelig aabnede sig for ham med alle Slaraffenlands Herligheder — flygtede hjem til den hyggelige Kakkelovnskrog og sin Mo'ers Skörter.

Han blev rød af Skam. Saa ynkelig var han kommen tilkort den første Gang, Livet for Alvor havde prøvet hans Tro og hans Mod. — Men lod den skete Skade sig ikke genoprette? Om han nu f. Eks. skrev et Brev til hende, forklarede hende alt og gjorde en Undskyldning? — —

Han var naaet hjem i Hjertensfrydgade. Skibstømrrerkonen i Stuelejligheden aabnede sin Dør og fortalte ham, at der sad en Herre inde paa hans Værelse og ventede paa ham.

„Det er den Herre, der ogsaa var her igaar,“ sagde han, „det er vist en Præst. Han har siddet derinde over en Time.“

Det viste sig at være hans Broder Eberhard. Han sad i Gyngestolen ved Bordet, Lampen var tændt, og Skyggen af hans Hoved tegnede sig uformelig som et Troldehoved paa den nøgne Væg. Han havde beholdt sin Overfrakke paa, og hans uldbevantede Hænder hvilede paa en Paraply, der stod mellem hans Knæ.

„Jeg havde nær opgivet at træffe dig,“ sagde han, da de havde hilst paa hinanden. „Du veed maaske, at jeg var her igaar?“

Per sagde ingenting. Hans Hjerte bankede. Han forstod, at Broderen maatte have en eller anden alvorlig Meddelelse at gøre ham, siden han saaledes søgte ham to Dage i Træk. Det var nu heller ikke svært at se paa Eberhard, at han var sig Besøgets Betydningsfuldhed bevidst. Hans hele Optræden var tydelig beregnet paa at gøre Indtryk paa Per; men just derfor tog denne sig sammen